

og museernes daglige virksomhed. Vi bruger i Kulturministeriet ca. 1,4 mia. kr. årlig til driften af arkiverne, bibliotekerne og museerne. Hertil kommer de beløb, som anvendes under andre ministerier.

Kl. 15.00

Nogle vil måske mene, at der kunne gøres langt mere for kulturbevaring inden for den nuværende ramme. Til det vil jeg gerne understrege, at institutionerne ud over bevaring jo også er forpligtet til at varetage andre opgaver: forskning, formidling osv.

I min tid som minister har jeg allerede taget en række skridt for at sikre bevaring af kulturarven. Som eksempel kan jeg nævne filmaftalen, hvor det er aftalt, at der i aftaleperioden skal bygges et nyt magasin for de såkaldte nitratfilm. Det nye magasin er et godt eksempel på den tværgående bevaringstænkning, jeg mener skal være hovedhjørnestenen i de kommende års indsats.

Ud over den filmhistoriske arv fra perioden sidst i 1800-tallet frem til ca. 1950 vil magasinet også omfatte Det Kongelige Biblioteks og Nationalmuseets samlinger af fotografier på nitratmateriale.

Vi har også i denne samling revideret og moderniseret arkivloven, som danner grundlag for et meget vigtigt kulturbevaringsarbejde både på det fysiske og elektroniske område. Og så har vi som en konsekvens af den ret nylige revision af museumsloven fået etableret en styrelse, Kulturarvsstyrelsen, som skal koordinere kulturbevaringsarbejdet både for den faste kulturarv og for den kulturarv, vi har på museerne.

Jeg har meget store forventninger til, at Kulturarvsstyrelsen kan påtage sig en række igangsættende og koordinerende opgaver, herunder på visse områder at samarbejde med Biblioteksstyrelsen og Statens Arkiver.

Alt i alt gøres der derfor efter regeringens opfattelse allerede i dag en meget stor indsats for bevaring af vores kulturarv. Men på visse områder bør der gøres mere. Jeg har derfor set frem til udredningen som et grundlag for en sammenhængende og styrket indsats.

Kulturudvalgets beretning fra maj 2001 har sat rammerne for udarbejdelsen af en udredning om bevaring af kulturarven. Jeg præsenterede udredningen for Kulturudvalget den 2. april 2003, og jeg var glad for ved denne lejlighed at fremlægge en samlet kortlægning af bevaringsproblemerne.

Sagen er den, at vi står over for et meget broget område med mange forskellige problemstillinger, så det har været nødvendigt for udredningen at foretage en række afgrænsninger.

Som foreskrevet i Kulturudvalgets beretning har udredningen lagt betydelig vægt på situationen i de centrale statslige institutioner. På museumsområdet kommer udredningen naturligvis også ind på de statsanerkendte museer, hvor staten jo via museumsloven kun har et medansvar for driften, herunder bevaringsarbejdet.

Da hovedansvaret for disse museer primært ligger i kommunerne, er der kun konkrete anbefalinger af økonomisk karakter på det område, hvor staten har det økonomiske hovedansvar. Jeg finder egentlig, at det er en rimelig afgrænsning. Til gengæld har Kulturarvsstyrelsen en meget vigtig opgave med at overvåge kvaliteten af udviklingen på det statsstøttede museumsområde.

Jeg synes, der er grund til at fremhæve, at Kulturudvalget i sin beretning lagde vægt på, at udredningen skulle foretage en nøje prioritering af bevaringsopgaverne efter kriterierne først og fremmest af væsentlig betydning for kulturarven og så økonomisk realisme.

Det er mit indtryk, at udredningen holder sig dette mål for øje og på dette grundlag er fremkommet med en række værdifulde anbefalinger til at fremme bevaringen af væsentlige dele af vores kulturarv.

Der er lagt meget arbejde i at foretage den af Kulturudvalget ønskede prioritering af opgaverne og i at udarbejde kriterier for, hvordan behandlingen af de enorme samlinger kan blive til en opgave, der kan blive nogenlunde overskuelig.

Udredningen har jo ikke kunnet dække alle områder. Et så vigtigt område som industrisamfundets historie er kun behandlet meget generelt. I den forbindelse kan jeg oplyse, at det er et satsningsområde for Kulturarvsstyrelsens fremtidige arbejde, og derfor vil det blive prioriteret i de kommende år.

Det største enkeltproblem for de fysiske samlinger er ifølge udredningen for få og for dårlige magasiner. De fleste akutte bevaringsproblemer, som vi står over for i dag, skyldes disse dårlige opbevaringsforhold. Gode magasiner med stabilt klima forlænger levetiden for genstandene, og de forhindrer, at bevaringsproblemerne vokser os over hovedet i fremtiden.

Udredningen peger bl.a. på de presserende magasinproblemer, som vi har på det statslige